

Pécsi Ítéltábla

Az ügy száma: Mf.I.30.069/2021/5. szám

A felperes:

felperes (cím1)

A felperes képviselője:

ügyvéd1 (cím2) és

ügyvéd2 (cím2)

Az alperes:

alperes1 (cím3)

Az alperes képviselője:

Ügyvédi Iroda (ügyintéző: ügyvéd3, cím4)

A fellebbezési kérelmet előterjesztő fél:

felperes részéről 41. sorszám alatt

A per tárgya:

munkaviszony jogellenes megszüntetése

Az elsőfokú bíróság:

Kaposvári Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

22.M.70.034/2020/40/I. számú ítélet

Í t é l e t

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 63.500 (hatvanháromezer-ötszáz) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

- [1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes munkavállaló 2018. február 12. napjától 2020. október 31. napjáig tartó határozott idejű munkaviszonyt létesített az alperes munkáltatóval a foglalkoztatási rehabilitáció szakmai folyamatainak fejlesztésére irányuló szám számú projekt megvalósítására. Irodavezetői munkakörben dolgozott,

munkavégzésének helye az alperes cím5. szám alatti megyei kirendeltsége volt. A munkakörébe tartozó feladatát képezte a projekt keretében rendelkezésre álló források hatékony felhasználása érdekében szakmai programot megvalósító feladatok ellátása, a projekt megyei szintű megvalósításának elősegítése, az adott megyében a projekt végrehajtásának irányítása a vonatkozó jogszabályok, szabályzatok, belső utasítások, előírások alapján. Havi bruttó személyi alapbére 320.000 forint volt, emellett évente bruttó 200.000 forint összegben Cafeteria-juttatásban, továbbá gyermeknevelési támogatásban, valamint évi 12.000 forint lakossági folyószámla-költségtérítésben részesült. A projektet az Európai Szociális Alapból és a hazai központi költségvetési előirányzatból vissza nem térítendő támogatás formájában finanszírozta az Minisztérium (a továbbiakban: EMMI) Államtitkárság mint támogató. A projekt összköltsége 4,2 milliárd forint volt.

- [2] A projekt kezdetén a megyei irodák nem rendelkeztek megfelelő technikai felszereltséggel, problémát jelentett továbbá az időközben bevezetett közigazgatási létszámstop is, így a személyi és tárgyi nehézségek akadályt jelentettek a megfelelő eredmények elérésének. Már 2018 augusztusában szakmai egyeztetést kezdeményezett az Államtitkárság a projekt felgyorsítása, illetve áttervezése érdekében. A projekt szakmai koncepcionális átalakítását, a szakmai elvárások módosítását az 1785/2019. (XII. 23.) Kormányhatározat rögzítette, amely a 4,2 milliárd forint támogatást 920,8 millió forintra csökkentette. A feladatátalakítás és forráscsökkentés következtében a projektben foglalkoztatott létszám 146 főről 11 főre csökkent. Ezt követően az új feladatok elvégzéséhez kizárólag a Közép-magyarországi régió területén foglalkoztattak munkatársakat a projektben.
- [3] A 2020 februárjában tartott értekezleten általános tájékoztatás keretében felajánlottak a felperes részére egy hasonló irányultságú, de másik projektben történő további munkavégzési lehetőséget, azonban konkrét ajánlat hiányában az új munkaviszony nem jött létre.
- [4] Az alperes 2020. február 20. napján 30 nap felmondási idővel 2020. március 20-i hatállyal megszüntette a felperes munkaviszonyát felmondással, azzal az indokolással, hogy „2019. december 23-án a Magyar Közlönyben megjelent az szám azonosító számú projekt támogatásának növeléséről, az szám azonosító számú projekt támogatási szerződése módosításáról, valamint az emberi erőforrás fejlesztési operatív program éves fejlesztési keretének megállapításáról szóló 1037/2016. (II. 9.) Kormányhatározat módosításáról szóló 1785/2019. (XII. 23.) Kormányhatározat rendelkezett az szám azonosító számú projekt támogatásának csökkentéséről, szakmai elvárásainak és támogatási szerződésének módosításáról. A Támogatási szerződés 3. számú módosítása 2020. február 12-én lépett hatályba, amelynek alapján az Ön munkaköre megszüntetésre került.”
- [5] A felperes a munkaviszonya megszűnését követően munkanélküli ellátásban részesült 90 napon keresztül bruttó 482.999,4 forint összegben, majd 2020. július 1. napjától munkaviszonyt létesített havi bruttó 202.300 forint munkabérrel. Új munkaviszonyában gyermeknevelési támogatásban, Cafeteria-juttatásban és folyószámla-támogatásban nem részesült. 2020. október 31. napjáig bruttó 1.292.200 forint jövedelemre tett szert.
- [6] A Kaposvári Törvényszék a 22.M.70.034/2020/7. számú határozatával a jelen ügytől elkülönítette a II. rendű felperes keresetét, és a keresetlevelet áttette a Pécsi Törvényszékhez.
- [7] A felperes módosított keresetében 2.347.000 forint munkabér, 73.450 forint iskolakezdési támogatás, 98.535 forint gyermeknevelési támogatás, 7.318 forint lakossági folyószámla-költségtérítés, 122.404 forint Széchenyi Pihenőkártya vendéglátás mint elmaradt juttatás és – az iskolakezdési támogatás kivételével - ezek középátlagos, 2020. július 10. napjától számított törvényes mértékű késedelmi kamata, valamint a perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest a 2020. október 31. napjáig hátralévő időre megkötött határozott idejű munkaszerződésének jogellenes megszüntetése miatt elsődlegesen a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 79. § (1) bekezdés b) pontja és a (2)

bekezdése megfelelő alkalmazásával, másodlagosan kártérítésként az Mt. 166.§ (1) bekezdése és 167.§-a alapján (Kaposvári Törvényszék 22.M.70.034/2020/3., 20. és 23. sorszáma). Álláspontja szerint a felmondás indoka nem volt valós, hiszen a projekt tovább működött. Másrészt a munkáltató érdekkörében felmerült okból nem hozta a projekt az elvárt eredményeket, illetve az alperes maga is elismerten részt vett a projekt átalakításában, arra ráhatása volt. Így megvalósította az Mt. 7.§ (1) bekezdésébe ütköző joggal való visszaélést, illetőleg az Mt. 6.§ (1) bekezdése szerint saját felróható magatartására hivatkozott. Éppen ezért mellőzni kérte a megtérült jövedelmek levonását a kártérítés összegéből.

- [8] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Hangsúlyozta, hogy a kormányhatározat alapján a perbeli projekttevékenységet jórészt meg kellett szüntetnie, egyetlen ügyintézési helyen maradt fenn az alkalmazottak munkavégzési lehetősége és kötelezettsége: a Közép-magyarországi régióban. A kormányhatározat a projekt költségvetési keretét jelentősen csökkentette, emiatt az ő szempontjából nézve külső ok miatt vált lehetetlenné a felperes további foglalkoztatása, így az Mt. 66. § (8) bekezdése c) pontja kizárja a kártérítési felelősségét. Annak ellenére, hogy ilyen kötelezettsége nem volt, a betöltetlen munkaköröket az érintettek számára felajánlotta, a felperes azonban azt nem fogadta el. Emellett mivel a felperest kárenyhítési kötelezettség terhelte, a jövedelméből a megtérült összegeket le kell vonni.
- [9] Az elsőfokú bíróság a keresetet alaptalannak találta és elutasította. Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy az Mt. 64. § (1) bekezdés b) pontja, a (2) bekezdése, a 65. § (1) bekezdése, a 66. § (1) és (2) bekezdése, valamint a 66. § (8) bekezdés c) pontja értelmében a határozott idejű munkaviszony megszüntetésére is jogszerű lehetősége volt a munkáltatónak. A felperes további foglalkoztatása a kormányhatározat formájában jelentkező elháríthatatlan külső ok következtében vált lehetetlenné, arra a munkáltatónak nem volt ráhatása. Álláspontja szerint az elháríthatatlanságnak nem annak bekövetkezéséhez vezető minden egyes körülmény tekintetében kell fennállnia, hanem elég, ha az egyik ok ilyen eredménnyel jár. Az alperes érdekkörébe esett a szervezés, míg a kormányzat hatáskörébe esett a létszámstop és a koncepció megváltozása. A projektekre biztosított pénzeszközök elvonásával az elháríthatatlan külső ok megvalósult, még akkor is, ha egy hasonló szakmai tartalmú projekt működésének meghosszabbítása megtörtént. Az a körülmény azonban nem bírt jelentőséggel a per eldöntése szempontjából, hogy az elvont pénzeket a másik hasonló projektekre csoportosították-e át vagy sem.
- [10] Az alperes szervezetrendszerében meglévő, felajánlható munkakörök ténye esetleg cáfolhatta volna a felperes munkaviszonya fenntartása lehetetlenségének tényét, azonban ez nem volt megállapítható. A Közép-magyarországi tevékenység, illetve a projekt befejezéséhez kapcsolódó tevékenységek költségét fedezte a megmaradt forrás, de Somogy megyében és a teljes Dunántúlon megszűnt az alperes tevékenysége. A felperest más feladatkörben, más beosztásban csak betöltött álláshely megüresedése esetén tudta volna alkalmazni az alperes. Maga a felperes nyilatkozta azonban azt, hogy a tájékoztatás olyan esetleges és bizonytalan volt, hogy még érdemi megfontolás tárgyává sem tette: ilyen munkakör tehát nem létezett.
- [11] Az új szakmai tartalmat és a támogatást a szakmai felügyeletet biztosító minisztériumi államtitkárság és helyettes államtitkárság határozta meg. Így az államtitkárságok, az EMMI, illetve végső soron a Kormány döntésén alapult a projekt működésének drasztikus csökkentése. Emiatt nem foghatott helyt a felperesnek az Mt. 6. § (1) bekezdésére és a 7. § (1) bekezdésére alapított érvelése sem. Az alperes nem gyakorolta visszaélésszerűen a felmondás jogát, és az elvárható magatartást tanúsította akkor is, amikor nem az Mt. 79. § (1) bekezdés b) pontja szerinti azonnali hatályú felmondás lehetőségével élt, az ugyanis csupán lehetőség volt számára, nem pedig kötelezettség.

- [12] Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását és a kereset teljesítését kérte. Álláspontja szerint a felmondás indoka nem volt világos, hiszen az mindösszesen a kormányhatározatra utaló általános megfogalmazás volt, ezért nem felel meg az MK 95. számú állásfoglalás II. részének. A projekt, amelyben dolgozott, valójában nem szűnt meg, hanem folytatódott a Közép-magyarországi régióban. Nem tartalmazta az indokolás, hogy az alperes tevékenysége a továbbiakban milyen mértékben volt akadályozott, és az akadályozottság hogyan hatott ki az ő munkakörére a kormányhatározat folytán, így a felmondás nem is okszerű. Álláspontja szerint az 1/2018. (VI. 25.) KMK vélemény II/2. pontja értelmében az ellenőrzési kör fogalmán belül értékelendő a kormányhatározat a munkáltató magatartására tekintettel. Emellett az Mt. 167. § (2) bekezdése alapján a kárenyhítési kötelezettség tekintetében a bizonyítási teher az alperesre esett a 6/2016. (IX. 23.) KMK vélemény 7. pontja szerint.
- [13] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú határozat helybenhagyására irányult, lényegében helyes indokai alapján. Megismételte, hogy mind a költségkeretet, mind a feladatot elvonta a Kormány, emellett az államháztartásról szóló törvény előírásai szerint sem vállalhatott fedezet nélküli kötelezettséget, fedezet hiányában pedig nem volt módja a felperest a továbbiakban foglalkoztatni. A Kormányra nem volt semmilyen befolyása, a kormányhatározat előírásait maradéktalanul végre kellett hajtani, és a minisztérium utasításainak megfelelően járt el.
- [14] A fellebbezés nem alapos.
- [15] A felperes a keresete szerint elsődlegesen a munkaviszonya megszüntetése és a határozott idő vége közötti időre járó elmaradt bérének és egyéb juttatásainak a megfizetését kérte abból az indokból, hogy az alperes visszaélésszerűen gyakorolta az Mt. 66. § (8) bekezdése szerinti jogát, mert álláspontja szerint nincs olyan tőle független külső ok, amelyre alappal hivatkozhat. Ehelyett az Mt. 79. § (2) bekezdése szerint kellett volna eljárnia, amelynek alapján az elmaradt munkabért ki kellett volna fizetnie. Másodlagosan ugyanezen összegek kártérítésként való megfizetését igényelte. Ezzel szemben az alperes határozottan állította, hogy fennállt az Mt. 66. § (8) bekezdés c) pontja szerinti elháríthatatlan külső ok, amely az 1787/2019. (XII. 23.) számú Kormányhatározatban nyilvánult meg, amelyre befolyása, ráhatása nem volt. A felperes a fellebbezésében kiegészítette továbbá a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 7. § (1) bekezdés 12. pontja szerint keresetváltoztatásnak nem minősülő jogi érvelését azzal, hogy a felmondás nem elégítette ki a világosság és okszerűség követelményét, amikor csupán utalt a kormányhatározatra. Ezzel a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a felperes a Pp. 369.§ (3) bekezdés c), d) és e) pontjaiban jelölte ki.
- [16] A másodfokú bíróság elsődlegesen az Mt. 64.§ (2) bekezdésében írt feltételeket vizsgálta. Eszerint a munkaviszony megszüntetése okának az indokolásból világosan ki kell tűnnie. A megszüntető jognyilatkozat indokának valóságát és okszerűségét a nyilatkozattevő bizonyítja.
- [17] A felmondás indokának tehát valóságosnak kell lennie, azaz meg kell felelnie a tényeknek. Az okszerűség pedig azt jelenti, hogy a valós oknak okozati összefüggésben kell állnia a munkajogviszony rendeltetésének elvesztésével. Emellett a munkáltató a felmondását úgy köteles indokolni, hogy abból a felmondás oka világosan kitűnjön. Kiemelendő továbbá, hogy nem az a lényeges, hogy a felmondás részletező indokolást tartalmaz-e, vagy összefoglaló meghatározást használ, hanem hogy a felmondás okaként közöltekből megállapítható legyen, miért nincs szükség a munkáltatónál a munkavállaló munkájára a továbbiakban (BH2000. 511.). Az MK 95. számú állásfoglalás II. része rögzíti, hogy a törvényi követelménynek a felmondás indokolása abban az esetben felel meg, ha tartalmazza azokat a konkrét tényeket, illetve körülményeket is, amelyekre a munkáltató a felmondást alapította. Nem szükséges

azonban a felmondási ok részletes leírása, hanem a körülményekhez képest elegendő az ok összefoglaló megjelölése is.

- [18] A perbeli esetben a felmondás indokként azt tartalmazta, hogy „az 1785/2019. (XII. 23.) Kormányhatározat rendelkezett az szám azonosító számú projekt támogatásának csökkentéséről, szakmai elvárásainak és támogatási szerződésének módosításáról. A Támogatási szerződés 3. számú módosítása 2020. február 12-én lépett hatályba, amelynek alapján az Ön munkaköre megszüntetésre került”. A felmondás tehát nem csupán a kormányhatározatra utalt, mert világosan megadta a kormányhatározat és a munkáltatói intézkedés közötti összefüggést: csökkent a támogatás, módosultak az elvárások, és ebből következően megszűnt a felperes munkaköre. A kormányhatározat tartalmát vitatni nem lehet, így az sem lehet kétséges, hogy a perbeli projekt drasztikusan csökkentett költségvetéssel folyt tovább. Annak ellenére, hogy a kormányhatározat nem mondta ki konkrétan, hány munkaviszonyt és mely régióban kell megszüntetni, nem volt olyan kötelezettsége az alperesnek, hogy az összes munkavállaló, így a felperes jogviszonyát is fenntartsa. Az pedig a peradatok alapján kétségbe nem vont tény, hogy Somogy megyében, ahol a felperes munkát végzett, megszűnt a perbeli projekttevékenység. Ezért a másodfokú bíróság megítélése szerint a felmondás megfelelt az Mt. 64. § (2) bekezdésében írtaknak: indokolása valós, világos és okszerű volt.
- [19] Ezt követően a fellebbezési érvelés alapján a másodfokú bíróságnak az elháríthatatlan külső ok fennállta, illetőleg mibenléte kérdésében kellett állást foglalnia.
- [20] Az Mt. 66. § (8) bekezdés c) pontja értelmében a munkáltató a határozott idejű munkaviszonyt megszüntetheti felmondással, ha a munkaviszony fenntartása elháríthatatlan külső ok következtében lehetetlenné válik.
- [21] Az nem volt vitás a perben, hogy a felperest az alperes az szám azonosító számú projekt megvalósítása érdekében, irodavezető munkakörben foglalkoztatta határozott időre. A támogatási szerződés, amely az Államtitkárság² támogató és a alperes¹ alperes kedvezményezett között jött létre, eredetileg erre a projektre 4,2 milliárd forint támogatási forrást különített el. A támogató azt vállalta, hogy a projekt elszámolható költségeire az Európai Szociális Alapból és a hazai központi költségvetési előirányzatból a támogató döntésnek és a szerződésben foglaltaknak megfelelően vissza nem térítendő támogatást nyújt határozott ütemezés szerint a szerződés mellékletét képező projekt műszaki, szakmai tartalom megvalósítása érdekében (Kaposvári Törvényszék 22.M.70.034/2020/9/6. szám). Az 1785/2019. (XII. 23.) számú Kormányhatározat 2. pontja rögzítette azonban, hogy a Kormány egyetért az szám azonosító számú, „A foglalkoztatási rehabilitáció szakmai folyamatainak fejlesztése” című kiemelt projekt támogatásának csökkentésével, a projekttel szembeni szakmai elvárások módosításával, valamint a támogatási szerződésének a 2. számú melléklet szerinti módosításával. A kormányhatározat a végrehajtásért felelős személyként az emberi erőforrások miniszterét jelölte meg, határidőként 2020. március 31-t határozta meg (Kaposvári Törvényszék 22.M.70.034/2020/9/15/2. szám). Erre tekintettel módosították a szerződő felek a támogatási szerződést oly módon, hogy a projekt összköltsége 920.892.705 forintra csökkent, és a feladatok átalakultak (Kaposvári Törvényszék 22.M.70.034/2020/9/4. szám).
- [22] Az alperes állítása szerint ebből következően csökkent a projekten belül foglalkoztatható létszám 146 főről 11 főre, és az új feladatok elvégzéséhez a projekt kizárólag a Közép-magyarországi régió területén foglalkoztatott tovább munkatársakat, a megyei székhelyek kirendeltségei bezártak. A forráscsökkenéssel és az ehhez kapcsolódó feladatok átalakításával 2020 februárjától fenntarthatatlanná vált számára a felperessel létesített munkaviszony. A felperes állította ugyanakkor, hogy nem volt elháríthatatlan külső ok a forráscsökkenés, mert

az valójában a nem megfelelő munkavégzés eredménye volt, illetőleg az alperes is részt vett a projekt átalakításban, abba beleszólhatott.

- [23] A felperes állítását azonban tanúl tanú vallomása cáfolta (Kaposvári Törvényszék 22.M.70.034/2020/39. számú jegyzőkönyv). A tanú az érintett projekt szakmai vezetőjeként előadta, hogy a projekt 2017. novemberi indulását követően 2018-ban közigazgatási létszámstopot rendeltek el, és a létszámhiány miatt nem tudták teljesíteni az egyes részfeladatokat. Ezután 2018 márciusát követően a szociális ügyekért felelős államtitkárság személyi állománya jelentősen megváltozott, ez részben megváltoztatta a szakmai szemléletet. Ebben az időszakban 6-7 féle modellt is felvázoltak a folyamatban lévő projekt mikénti átalakítására. Végül az EMMI döntött úgy, hogy a korábban 4,2 milliárd forintra tervezett projektből csupán mintegy 950 millió forint értékű projektet tart meg, amely összeget ténylegesen elköltötték már. Az esetleg új feladatokra félretett összegeket a kormányhatározat elvonta. Közép-Magyarországon maradt egy munkavégzési hely, a megyei tanácsadói hálózatot azonban teljesen megszüntették az egész ország területén, így a tanácsadói munkaviszonyok fenntartása okafogyottá vált. A forráselvonás miatt nem volt pénz arra, hogy a tanácsadók további munkabérét kifizessék. Végso soron a minisztérium határozta meg, hogy a projekt szerinti pénzösszegeket mire kell elkölteni. A kormányhatározat pedig a minisztérium javaslatát fogadta el, abba valójában az alperesnek beleszólása nem volt.
- [24] A másodfokú bíróság értelmezése szerint mindez azt jelenti, hogy a forráscsökkentést a támogató EMMI, illetőleg annak az Államtitkárság³ javasolta a Kormánynak, amely azt elfogadta. Így a döntésre a tanúvallomásból kitűnően az alperesnek ráhatása nem volt. A drasztikus forráscsökkentés miatt az alperesnek nem volt más lehetősége, mint a felperes és hozzá hasonlóan sok más munkatárs munkaviszonyának megszüntetése. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az alperes munkáltatónak a befolyásán, ráhatásán kívül eső körülmény a Kormány döntése, amely elháríthatatlan külső oknak tekintendő. Az a tény, hogy az átalakítási folyamatban az alperes részt vett oly módon, hogy többféle modellt is felvázolt az átalakításra, nem dönti meg az elháríthatatlan külső ok fennálltát, hiszen a döntés nem az alperes hatáskörébe tartozott. Ezért a munkáltató által az Mt. 66. § (8) bekezdés c) pontjára hivatkozva közölt felmondás a jogszabálynak megfelelt.
- [25] Az 1/2018. (VI. 25.) KMK vélemény II/2. számú pontjával összefüggésben a másodfokú bíróság arra utal, hogy az elháríthatatlan külső ok és az ellenőrzési körön kívül eső ok fogalma nem azonos, nem is azonos jogintézményekhez kapcsolódnak. Előbbi az Mt. 66. § (8) bekezdés c) pontja szerinti határozott idejű munkaviszony felmondásához, míg utóbbi az Mt. 166. § (2) bekezdés a) pontja szerint a kártérítési felelősség alóli mentesüléshez. Az adott jogviszonyban a korábban említettek szerint a döntés joga nem az alperes kezében volt, így az elháríthatatlan külső ok megvalósult. Az Mt. felperes által hivatkozott kártérítési szabályai viszont csak jogellenesen okozott kár megtérítése esetén alkalmazhatók, hiszen a kár fogalmi eleme a jogellenes magatartás, amely a perbeli esetben nem áll fenn.
- [26] A másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal egyezően arra a következtetésre jutott, hogy a 2020. február 20. napján közölt felmondás jogszerű volt. Jogszerű felmondás esetén pedig a kártérítés jogalapja hiányzik. Ebből következően a kárenyhítési kötelezettség vizsgálata is szükségtelen.
- [27] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (1) bekezdése szerinti érdemi felülbírálat után a (2) bekezdése alapján helybenhagyta.
- [28] A felperes fellebbezése nem vezetett sikerre, ezért a Pp. 83. § (2) bekezdése szerint köteles megtéríteni az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségét, amelyet a másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontjára és az (5) bekezdésére figyelemmel határozott meg,

de a (6) bekezdése alapján 50.000 forint + áfa összegre mérsékelte, tekintettel arra, hogy a másodfokú eljárásban tárgyalást nem tartott, viszont az alperes fellebbezési ellenkérelmet írásban előterjesztett. A felperes munkavállalói költségkedvezménye (Pp. 525. §) folytán a feljegyzett 187.800 forint fellebbezési illeték az állam terhén marad a Pp. 101. § (1) bekezdése, a 102. § (1) bekezdése és a 102. § (6) bekezdése szerint.

[29] A másodfokú bíróság az ítéletét tárgyaláson kívül hozta meg a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján.

Pécs, 2022. február 28.

Dr. Tolnai Ildikó s.k. a tanács elnöke, Dr. Vogyicska Petra s.k. előadó bíró, Dr. Rendeki Ágnes s.k. bíró